

Громадська Думка

ПЕРЕДПЛАТА:

На місяць . — м. 50 ф.
„ 3 місяці 1 „ 50 ф.

(Ціна 1 прис. в таб. 5 ф.)

ЧАСОПІСЬ ПОЛОНЕНИХ УКРАЇНЦІВ у ВЕЦЛЯРІ.

— ВИХОДИТЬ ЩО ЧЕТВЕРГА Й ІДІЛІЙ. —

АДРЕСА:

Ukrainischer
Unterrichts-Ausschuss
Lagerzeitung
in Wetzlar. —

Видає „Видавниче Товариство імені Б. Грінченка“.

Ч. 9. (148).

Четвер, 31. січня 1918.

Рік IV.

СТАНОВИЩЕ ОСЕРЕДНІХ ДЕРЖАВ ДО УКРАЇНИ.

Україна,—це одинокий край в Европі, який має засоби поживи не тільки для себе, але й для вивозу, і тому її становище являється рішучим не тільки на схід! Европи, але доходить до того, що Україна перехилить мир на сю або на ту сторону, до котрої вона прихильиться. Звідсіль такий напір в боку большевицької Росії захопити Україну в свої руки, звідсіль і змагання воюючих держав прихильити Україну на свою сторону. Що Україна набрала такого значення, це заслуга Української Центральної Ради і Генерального Секретаріату, які поставили межі України і не дали Росії без оплати вивозити скарби України, як це було давніше. І з того часу світ спінає, чим в Україні для Росії, чим буде для Європи та для теперішньої війни.

Керманич осередніх держав в своїх промовах говорять вже про Україну, як про рішучий чинник, і проти своєї звички стають призначати значення України для справи світового миру. Дня 25. січня канцлер Німецької держави гр. Ф. Гертлінг на засіданні Головного Відбулу Райхстагу у своїй программі відповіді на мирові точки Вільзона сказав про переговори з Україною таке: „Успішно стоять наші переговори з Україною. Тай тут треба ще поборювати труднощі, але вигляди дуже добронадійні. Ми сподіваємося прийти з Україною до договору, який основується на обосторонніх інтересах, та й буде корисний з гospодарського боку“.

Далі державний секретар зовнішніх справ Німецчини ф. Кільман того самого дня на засіданні головного Відбулу Райхстагу заявив, що про ці переговори: „Після перерви переговорів з большевицьким представництвом в Петрограду, виступило представництво Центральної Ради в Києві у Бересто-Литовським. Панове прочитали протоколи засідань. Вони признані без суперечності, навіть за згодою російської делегації. Торжественне признання Української Народної Республіки ще не відбулося, та його під умовами можна ждати при заключенні миру з Україною. Оскільки можна предбачати, то заключення миру в близько перед очима. Також обговорення з Українцями, в яких, всупереч до становища большевиків, виступили вони з повною свідомістю до практичної політичної роботи, пішли так далеко, що можна сподівати ся, самозрозуміло, що вони доведуть до успіху. Між нами й Україною немає ніяких суперечностей, по яких міг би я судити, що вони могли би привести до відмеження переговорів.“ „Заключення миру з Україною накине нам румунське питання. По заключенню миру з боку України і відсуненню українських військ буде, після моого погляду, неможливим Румунії довше відтягати ся від миру з осередніми державами“.

В другій своїй промові відповіді, 26. січня с. р., секретар ф.-Кільман соціал-демічному послові Ледербуро, який стояв супроти України на майбутніх становищах свого собрата по думкам, Троцького, себто, що українська делегація наслідком федерації може виступати як підвідділ делегації большевиків в Петрограді. На це відповів ф. Кільман: „Я що говорю до зауваження Ледербура, то він подав неправдивий образ що до ролі Української Ради і дипломатичного її становища в Бересто. Він говорив про російську федерацію і про те, що наслідком федерації посли Української Ради, так сказати, можуть виступати тільки як підвідділ делегації большевиків у Петрограді. Це не відповідає правдивим відносинам. „Республіка Української Ради в Києві“ в признанню як самостійна республіка як в нашого (німецького) боку, так і в боку большевиків. Українська делегація виложила нам як устно, так і на письмі, що вона лічить до точок своєї програми північне утворення федерації російських республік, та що вона, поки не утворено федерації вільною влуковою суверенних (самостійних) республік між собою, уважає себе суверенною і незалежною виступає чинно у міжнародних зв'язках, як дипломатичне представництво кождої якої-будь другої сувереної держави, в імені землі, що керується Українською радою в Києві. Також з боку большевицького посольства не підносилося ся ніяких труднощів проти цього, як довго воно сподівалося, що українське представництво Ради стане по його боку, як дипломатична помічна делегація.

А як ті панове (з російської делегації) побачили, що Україна йде своїми дорогами й заступає свої національно-політичні інтереси, наступив негайно зворот (ніби труднощі в російського боку). Та вони стобою на становищі, що як Фінляндія, так і Україна управляється в рівній мірі до вільної дипломатичної діяльності наївні, як кожда інша держава, і послідовно виявлені загальному погляду, заступленого большевиками, не допускає після моого погляду, вимінаного виходу“. (Значить: як большевики признають право самоозначення, то мусять допустити до переговорів Україну і Фінляндію, як окремі одиниці, і не можуть викривувати ся. Ред.).

Ще дівшу промову, як керманичам Німецчини, припало сказати гр. Черініу, міністрові зовнішніх справ Австро-Угорщини на засіданні Відбулу для зовнішніх справ австрійської Делегації тому, що граници її інтереси України безпосередньо доторкають Австрії. Та його бесіда не визначається широю простотою, як бесіди мужів Німеччини, бо між обома державами, Австрією й Україною, є ще тертя, які не полагоджено до кінця. Міністер

Австро-Угорщини говорив про Україну так:

„Нас зокрема в першій мірі мусить цікавити новопоставша велика держава, з якою в будущчині будемо граничити, а це—Україна. Ми дійшли в переговорах з Підлегацією дуже далеко. Ми поєдналися на вище згаданій основі „без анексії і відшкодовані“ і в головних нарисах дійшли до ясності, що і як належить навязати торговельні взаємні в зновопоставшою республікою. Але як раз цей приклад України показує одну з існуючих трудностей. Коли українська республіка стоїть на становищі, що вона зовсім автономна і має право самостійно в нами вести переговори,—стоїть російська делегація на тім становищі, що граници Підлегації України ще не означені та що граници України взагалі ще не остаточно усталені, і супроти того Петроград в управненій брати участь в наших переговорах з Україною; отже російська делегація вискаує погляд, до якого панове в української делегації не хочуть прилучити ся. Це невияснене положення внутрішніх відносин було основою проволоки. Також ми були полагодили ту трудність, і я думав, що в кількох днях найдемо тут вільну дорогу до нових переговорів. Як стоїть нині справа, я не знаю, бо і одержав учора від свого представника в Берестю таку телеграму: „Йоффе вислав нині вечором, як предсідатель російської делегації, листа, в якім подає до відома, що правительство робітників і солдатів Української Республіки порішило вислати двох представників з порученням брати участь в мирових переговорах, як представники центрального комітету українських робітників, солдатів і селян, але в складі російської делегації, як доповняюча складова частина цієї делегації. Йоффе долучує до того висвітлення, що російська делегація готова взяти між своїм членами цих українських представників. До цього висвітлення долучується ся копія заяви правительства робітників і солдатів, датованої з Харкова до предсідателя російської мирової делегації в Берестю, в цій заяві подається ся до відома, що Київська Центральна Рада заступає тільки інтереси багатої кількості і наслідком цього не може вести переговори в ім'я всього українського народу. Українське правительство робітників і селян заявляє, що воно не признає всіх переведених умов з боку делегації Київської Центральної Ради, та зі свого

конституувати (стверджувати), що давні граници між Австрією і давньою Росією лишають ся так само межі нами й Україною.

„Я працюю над миром з Україною і з Петроградом. Мир з Петроградом не зміняє ні в чим нашого кінцевого положення. Ніде не стоять австро-угорські війська проти військ петроградського правительства. Ми проти себе масим українські війська. Експортувати (вивозити) нам не може Петроград, нічого, бо він сам не має нічого, хіба революцію й анархію; цей експортний предмет, який хотіли би дуже раздо вивозити большевики, я найкінцінше відмовляю ся приймати. Та мимо цього я хочу миру і з Петроградом, бо він приближає нас до загального миру. Інакше стоїть справа з Україною, бо Україна має засоби поживи, які буде експортувати, як що міг дійти до торговельного зв'язання. Питання поживи в нині світовою журбою. Всюди у наших ворогів, та й також у нейтральних державах, грає важливу роль. Я хочу використати заключення миру з тими російськими державами, які мають до вивозу скільки засобів поживи, щоби помогти нашій людності.

Мій обов'язоккаже мені спробувати всього, щоби облегчити нужду населення, яку воно мусіло вносити. Тому з якоїсь історичної нервозності не звочу ся тої користі для нашої людності, щоби довершити мир за кілька днів або кілька тижнів скоріше. Такий мир потребує часу, його не можна зробити за одну ніч,—бо мусить при заключенні миру бути запевнено, чи доставить, що доставить і як доставить нам Українська Республіка, —а се тому, що Україна з своєї сторони хоче зробити інтерес не після, а при заключенню миру. Я Вам тільки що сказав, що невияснені відносини в тих новопоставлених державах викликають велике утруднення і натуральну проволоку. Та коли ви нападаєте на мене з тилу, коли ви примушуєте мене, то ми не будемо мати ніяких господарських користей,—тоді мусить наша людність зробити ся користі, яку могла би мати при заключенню миру. Як лікар мусить перевести тяжку операцію, а за ним стоять люди з годинником в руці і змушують його покінчити операцію в кількох минутах, то операція може довершитися з прискоренням часу, але хворий не буде дякувати опісля за способ його виконання. Як що ви в наших теперішніх противінків (Українців) збуджуєте фальшиве в основі враження, що ми мусимо заключити мир за всяку ціну, то ми не одержимо ні одної міркі мукі і усіх буде менше — більше пляточний (безкористний).

Не йде вже більше в першій лінії про закінчення війни на українському фронті, бо вони вже закінчилися після людського обчислення, тому що ані ми, ані Україна не маємо нам'яту продовжувати війну і зединилися на основі миру без здобутків. Тут іде — я повторяю в

десятий раз—не про імперіалістичні, не про анексіоністичні пляни і наміри тут є, а про те, що, як за служену нагороду за постійну відержку, спровадити Йї ці засоби поживи, які вона прийме з охотою. Наші партнери (Українці) — добри рахмайстри і точно вони досліджають, чи Ви мене поставите в примусове положення, чи ні. Як Ви хочете собі посувати мир, як хочете зробити її доставка звіжжа, тоді в Вашого боку логічно перти на мене бесідами, рішеннями, штрайками і демонстраціями, а виакшеші. І це с—тисячний раз кажу—не правда, що ми в такім положенні, що мусимо заключити краще нині лихий мир, як завтра добрий мир з господарськими користями.

П.

Українсько-турецькі переговори.

З Царгороду доносить телеграфна агенція Міллі дня 24. січня: Турецькі представники в Берестю мали дня 17. січня приватні сходини з Українцями. Після спомину старих історичних взаємин, які мали обидва народи колись, потверджено й зараз це, що обидві сторони стоять одна проти другої не як воюючи в собою, а як старі приятелі. Опісля приступлено до обговорювання питань, доторкаючих миру з Україною. Стверджено, що як відновлювати ся політичні взаємини з Росією з Україною, можна заключити договір з Україною. Як тільки міровий договір осягне свою остаточну форму і союзники Туреччини згадують ся в ним, тоді важним буде для Туреччини призначити політичні граници України. Тільки по виясненню цієї точки можна буде говорити про питання, доторкаючі Чорного моря. Турецька делегація заявила, що непотрібно давати нечайно відповіді на поставлені питання.

Перший делегат України заявив іменем делегації, що Україна ще тоді, як вона була звязана з російським царством і міряла ся з Турками тільки разів, то й тоді ті бої не пробудили ворожнечі до Турецької, тільки подививши її сміlosti і прикмет Турків. Під сю хвилю прикладає Україна велику вагу, бо вона означає основи для зносин між обома країми і вона пригожа для відновлення взаємин і до запоруки безпосереднього призначеного союзу. Правове положення України у відносинах до Росії невияснене. Границі між Україною з одного боку і Німеччиною та Австро-Угорщиною з другого боку можуть бути установлені в Берестю. Навпаки, границі між Росією з Україною, хоч до певної точки означенні, та досі ще остаточно не усталені. Що до норських воєнних сил на Чорному морі, то не можна предбачити, кому вони будуть підлягати, хоч вони нині виключно належать до України.

Турецькі делегати дякували більшікові за виявлені прязяні спочування і визначили потребу сформулювати деякі точки погляду і передумови. На західних границях України Туреччина безпосередньо не заинтересована, навпаки, мусить знати східні й південні граници, щоби знати, хто сусід з нею на Чорному морі. Вони питалися про вияснення справи і принесли радо до відома заяву, що Чорноморська флота підлягає Україні. Далі стверджено, що перське питання не належить до сфери впливу України. Що доторкається ся питання Дарданелів, то визначила українська делегація, що вона виключно обходить Туреччину і що вона в цій справі не може сказати нічого рішучого. Питання мусить бути перевірене правителством, яке вона заступає. При цій способності об-

говорювано питання Чорного моря і свободного переїзду через Чорне море. Правдоподібно виринуть другі нові питання. Для Українців мусить ці питання творити пробний камінь для приязні й симпатії, які постануть між обома країми. Турецькі делегати заявили, що право вільного переїзду для торговельних кораблів шановано в мирних часах, та що у воєнній час мусить Туреччина з конечності хопити ся тих способів оборони, які і показали ся потрібні для захисту турецької столиці. Вони додали, що порішено, що окорожчоніс обсадженіх областей Туреччини з російського боку під час війни в *conditio sine qua non* (основною умовою) миру. Далі для турецьких делегатів було бя дуже великої вартості дізвати ся, які відносини існують між Україною й Кавказом. Українські делегати відповіли, що взаємини ці приязні ї широ отвертої натури, та що вони не мають ніякого інтересу в будущій організації цієї області і не знають, з ким Кавказ заявляє своє будучі взаємини і як він уладить своє внутрішнє життя. („Fr. Zeit“ ч. 28).

* * *

О, мій народе дорогий!
Зломив ворожу ти сваволю,
В тяжкій борбі здобув ти волю,
В тяжкій закуту ланцюги.
Справлять частенько довелось
Тобі криваві ювилі:
Крові ворожої твоєї
Не ріки—море пролилось.
А скільки то своїх синів,
Своїх борців за країну долю,
Та в битвах розгубив по полю,
Поки зборов лихих катів.
Ta не скінчилася ще борба:
Ще й досі ворог твій завзятій
Міркує тебе закувати,
Щоб знову обернуть в раба.
Він ще змагається,—дарма!
Не закувати їому в кайдані
Тебе, мій великий!—
Минули дні кнута, ярма,
І скоро наявіть рабства тінь
Померкне в сяєві свободи.
Вперед побідно, мій народе,
Не відступай ні на ступінь!
Дивися: противників юрби
Уже змішались, відступили,
Один удар—і вражі сили
Покинуть поле боротьби.
Напір один—удар один,
І супостат перед тобою
Складе покірно свою зброю,
Твої права признає він.

Zet.

Київ, 16. грудня 1917. року.

Цю статтю передруковуємо повністю з «Нової Ради», ч. 209. (Ред.)

Перед голодоможною смертю. Божевільнія політична смерть. народні комісарів, цього найдеспотичнішого правителства, яке тільки на світі існує, починає виявляти ся, де далі, все виразнішими рисами. В армії голод. На фронті голод. По фронтових губерніях голод. В столицях голод. В центральній Росії голод. На півночі голод... Усі частини Росії, що голувалися привезених, не своїм, хлібом, голодують і вже голодні бунти починають ся—найстрашніші з усіх бунтів, бо диктують ся вони безпосередньою небезпекою для життя, бо немає сил, щоб заспокоїти і здержати людей, перед якими на повені звістка стала мара голодної смерті. І серед цих голодних бунтів виникне всяка культура й запанує повний хаос, у якому залавити ся не тільки даний лад державний, а пропадуть і ті піаростки соціалізму, які силкують ся даремно прищепити народні коміса-

ри своїми безглуздими декретами. Але замісць того, щоб хоч тепер занехаяти свої божевільні спроби, народні комісари провадять далі стару політику. Транспортні шляхи; ці тепер найдорожчі засоби для підтримки життя громадян, вони вжидают не на те, щоб перевозити хліб або інші потрібні людям речі, —ні, вони перевозять на Україну більшевицької військо та всяке смертоносне начиння. Замісць однієї війни, вони розпочали десяток нових і вже певні й сами не тямлять, що і на віщо роблять.

Людність, на власні сили покинута, одурена й деворганізована, хапається ся тепер за всякі способи, аби одзвести од себе погрозу голодної смерті. Як відомо, промислові райони Росії приходять до сепаратного порозуміння з Україною, даючи за хліб свої мануфактурні вироби. Україна на це порозуміння пішла в там більшою охотою, що не тільки потреба в мануфактурі має для неї величезну вагу, а й певна свідомість, що великоруська людність та військо невинні й не одповідають за політику людей, які

забрали владу і не знають, що з нею робити. Україна одкрила свої кордони для вивозу хліба, та разом в особі свого правителства обернулась до Великоросії в закликом поставити нарешті край несамовитому деспотизму народніх комісарів і примусити їх припинити братобійчу війну, що наперекір усяким запевненням таки точиться ся і в край дезорганізувє громадське життя. І ми віримо, що це буде зроблено. Коли вже самі люди, минаючи органи якоб'ївської влади, починають рятувати себе, то не забарятися прийти вже і той час, коли вони таку владу звалять і потягнуть до відповідальності за все те лихо, якого та влада наклавла злочинами або невільними руками. Так було з самодержавством Миколиївм, так буде з самодержавством Леніна і спілки. Власними руками ці люди підготовляють собі таку розплату, перед якою нічим здаватиметься ся навіть уладок старого того самодержавства. Во келіях вже долило вщерть і починає воно через вінця переливатись.

З Української Республіки.

Проголошення повної державної незалежності України.

З Петрограду доносить бюро Гаваса до Цюриху і до Базеля: Українська Центральна Рада проголосила 308 голосами проти 4 цілковиту незалежність Української Республіки і виявила бажання жити в добрих і дружиних відносинах з Румунією, Туреччиною та з сусідніми державами. До відкриття Української Установчої Ради (конституант) буде Центральна Рада в імені українського народу провадити діло правителства під назвою „Рада Народних міністрів“.

В своїй прокламації закидув Рада петроградським комісарам, що вони відтягають справу миру. В прокламації говорить ся далі: Ми вибрали робочими клясами; селянє і салдати України не будуть ніякої війни провадити. Ми домагаємся миру для українського народу в найкоротшим часі. Ми проголошуємо свою незалежність, щоби антіросійське правителство, антініякоє друге правителство нам не ставило перешкоди до миру, який установить на Україні знов порядок і закріпити свободу, здобуто революцією“. („Fran. Zeit.“ ч. 24).

Таким робом інтриги російського правителства в установою Харківської Ради і Народній Секретаріатом у Харкові привели Україну до повного зірвання з Росією і до проголошення цілковитої незалежності України. Україна зараз не буде дбати про російську федерацію, а дбатиме тільки про себе, бо робота російських партій підміняє її силу демагогічними кличами ніби оборони покривдженіх, а в дійсності хоче відвергти цілу Українську Республіку. Україна перестає спасати Росію в безладі і каже собі зараз: Спаси себе, буде з тебе! (Ред.)

Боротьба за Луцьк.

З Відня доносить „Нойе Фрайе Пресе“: „Діло“ одержує в російській граници відомість, що під Луцьком відбувається завзята битва між українськими та більшевицькими військами. Приступ почали Українці, які хочуть зайняти місто Луцьк, що находитися в руках харківських більшевиків. Ті вісти говорили таке:

Ленін дав наказ провідникам військ на фронти відомість дні 28. січня, що відомості про побіди більшевиків з Харкова і других пограничних областей України в в частині відмінні, в частині дуже прибльшені. („Frankf. Zeit.“ ч. 23). Наші сусіди підсунули неправдиві вісти з 24. січня, оголосивши в прихильні нам часописі „Deutsche Tageszeitung“ про боротьбу за Київ, з якого ніби вийшов Генеральний Секретаріат, а Київ ледве не в руках харківських більшевиків. Ті вісти говорили таке:

Ленін дав наказ провідникам військ на фронти відомість дні 28. січня, оголосивши в прихильні нам часописі „Deutsche Tageszeitung“ про боротьбу за Київ, з якого ніби вийшов Генеральний Секретаріат, а Київ ледве не в руках харківських більшевиків. Ті вісти говорили таке:

Зі швайцарської граници доносять, що українські війська стягнути з України і віднести на півночі. Восьмі армії вдалося ся увільнити ся з фронту, та дев'ята армія отримала опір в українській війську (бо мабуть не хотіла здати зброй й гармат). Четверта армія мала теж перешкоди при своїх успіхах потерпіла пораження. Боротьба між Румунією і Росією йде далі і робить вражіння, ніби Румуни хочуть покласти руку на Бісарабію, щоби мати „козир“ при мірових переговорах. Подаюти ці всі вісти з російського фронту і тому вони неясні. Проти червоної гвардії в Румунії творить ся біла гвардія. („Frankf. Zeit.“ ч. 29).

Боротьба на Україні.

Зі швайцарської граници доносять, що українські війська не сподівались маневром розобралі червону гвардію в Київ. Між Гомелем і Брянськом розобралі Українці два більшевицькі полки. За те більшевики захопили Кременчук. („Fr. Nachricht.“ ч. 296).

Неправдиві вісти про Україну.

Штокольмське українське телеграфне бюро подає відомість дні 28. січня, що відомості про побіди більшевиків з Харкова і других пограничних областей України в в частині відмінні, в частині дуже прибльшені. („Frankf. Zeit.“ ч. 23).

Наши сусіди підсунули неправдиві вісти з 24. січня, оголосивши в прихильні нам часописі „Deutsche Tageszeitung“ про боротьбу за Київ, з якого ніби вийшов Генеральний Секретаріат, а Київ ледве не в руках харківських більшевиків. Ті вісти говорили таке:

Могилев (?), куди відтягнено війською сили України, які збирають ся коло Гомеля. Три дні вже стоїть Київ під гуком битви між Українцями та большевиками. На Київ бігуть вони від заходу й південного заходу. Українську Центральну Раду розвязано, заповіджено на 23. січня міністерську раду відкликано, оголошено Українську большевицьку Республіку, універсал Ради призначено неважним.

„Dnutsche Tagesz.“, з 24. січня.

Ця вістка, подана як раз перед рішаючими промовами керманичів осередніх держав, звертає увагу на себе своїми суперечностями.

Походить ця вісті з джерела, яке мало інтерес в тім, щоб обезпечити Україну й дати привід до легковаження української справи міністрам осередніх держав в Іх офіційних промовах. Ця вісті є пустою видумкою, бо Й Секретарят і Укр. Центральна Рада в Київ і дня 28. січня проголосила повну державну окремість від Росії, щоби мати право без перешкод заключати мир, як незалежна від Росії держава. (Ред.).

Україна й большевики.

Петроградський коресп. „Daily News“ пише до Гаги: Рада, як правительство „посідаючих і прізвільників клас“, має більшу тривогу перед большевиками, як перед Австро-Угорчиною. Перед революцією надіялося ці кола на Україні на поміч Австрії проти царя, а зараз надіялося ся на цю поміч проти большевиків. Наслідком цього, вони заключать мир на матеріальних умовах. Як удасться ся Ім се, то вони поставлять правительство Советів в Петрограді в розпучливе положення і охоронять рівночасно від революції Австро-Угорщину. Питання тільки, чи Рада удастє ся заключити мир, поки Совети не повалить П. Як Совети скоріше осiąнуть перевагу, то вони получатимуть ся з петроградським правительством і підігруть політику Троцького. І тут належить шукати основи прибуття посольства Советів в Харкова до Берестя. Як вийде Рада побідною з тог внутрішнього боротьби на Україні, то положення північної Росії, яка не може дістати ніяких харчів з України, дуже трудне. Вже тепер панув в Петрограді в розпучливе положення тифу, як наслідок недостачі поживи. Кореспондент бойтє ся, що теперішній стан веде до анархії до повалення правительства в Петрограді. Тоді північна Росія буде віддана на ласку Німеччини. Того можна уникнути тільки там, що союзники прилучать ся до конференції і підігруть Троцького.

(„Fr. Zeit.“, ч. 29).

А з цього видно, що або Росія, або Україна рішатиме про війну і чо візьме верх, тому запевнена буде перевага на сході Європи. (Ред.).

Большевиків з Полтави ви- перто.

„Кіевская Мысль“ з 28. грудня н. ст. приносить вістку, що Українці виправили большевиків з Полтави. Полтава останніми днями була захоплена большевицькими військами, і большевицький революційний комітет арештував штаб-офіцера Генерального Секретаріату підполковника Ревуцького. Українці зараз же визволили Ревуцького, який знов обняв команду українським гарнізоном у Полтаві.

Погляд Італійців на значін- ня України.

„Коррера делія Сера“ пише про мир: Заключене миру з Україною уважають в Петрограді за довершене в найближчім часі. Цей мир буде новим елементом, що змусить

большевицьке правительство прийняти німецькі умови миру. Тоді буде рішати ся справа Румунії, яка зовсім відосібнена і в небезпеці. Супроти України отже обмежена і непрактична політика антиантзовського програва справу.

(„Gen. Anz.“, ч. 29).

Александровськ в руках Українців.

„Кіевская Мысль“ подає, що товариш Генерального секретаря почти і телеграфу Штепан одержав від начальника Александровської поштово-телеграфної контори (катеринославської губ.) таку телеграму: „В Александровську відбулися бої поміж українськими та большевицькими військами. Вживалася артилерія. По довгій боротьбі большевицькі війська втікли в Александровську. Місто й усі інституції обсаджені українськими військами“.

Визнання адміралом Чорноморської флоти Української Народної Республіки.

Командуючий Чорноморською флотою адмірал Неміц послав Генеральному Секретаріату офіційну заяву про визнання ним Української Народної Республіки. Рівночасно адмірал відправив начальника свого штабу Мурав'єва в Генеральний Секретаріат, щоби завязати безпосередні зносини. (Н. Р.).

Українізація Чорноморської флоти.

На кораблях „Меркурій“, „Воля“, „Остап“ та „Борець за Волю“ організовано українські екіпажі, в яких записалася більша частина екіпажів цих кораблів. (Н. Р.).

Резолюція матросів-Українців.

У Київі одержано резолюцію загальних зборів матросів українських кораблів, команд та флотських екіпажів Балтійської флоти, що стогут у м. Гельсінфорс:

30. листопаду 1917 року (ст. ст.). Ми, матроси-Українці, кораблі, морських команд та флотських екіпажів Балтійської флоти, що находяться у місті Гельсінфорс (Фінляндія), на загальнім зібранні своїм 30 листопада 1917 року, обміркувавши справу погромної відозви народно-комісарського російського уряду до українського народу, яка нацьковує народні маси України проти їх виборних передових людей Української Центральної Ради, неодмінними наслідками чого є криваво братобійча бійка, — постановили: рішуче протестувати проти ганебного насилия-походу на права і волю громадян Народної Республіки України, а також П вищого органу Центральної Ради. Всім же розумним і нерозумними ворогами українського руху доводимо до відома, що на землі Української Народної Республіки все належить ся тільки громадянам України: вони самі збудують вільне нове життя, послуг же „благодетелей—опекунів“ Ім не треба“. (Н. Р.).

Наслідки виборів до Російських Установчих Зборів по Київській губернії.

„Нова Рада“ в дні 29. грудня мин. року приносить данні про вибори до російських Установчих Зборів по Київській губернії. Це ще не є остаточні данні, бо вибори до 29. грудня минулого року не були похилені.

Всього до того дня підраховано 852.976 голосів. В це число входять голоси, подані по звенигородському, бердичівському, черкаському, ка-

нівському та київському повітах, частині Васильківського й Чигиринського повітів і по городах: Київу, Бердичеву й Черкасах.

По кандидатських списках підраховані голоси поділяються так:

Список № 1 (український бльок) одержав 598.970 голосів.

№ 2 (Сербіаности) — 53.844 голоси.

№ 3 (обединена єврейська соціал-партия) — 5.808 голосів.

№ 4 („поалей-шон“, єврейськ.) — 3.297 голосів.

№ 5 (соц.-д. меншовики) — 9.480 голосів.

№ 6 (кадети) — 25.302 голоси.

№ 7 (военно-республіканський союз) — 213 голосів.

№ 8 (російський виборці) — 33.524 голоси.

№ 9 („бунд“, єврейськ.) — 14.399 голосів.

№ 10 (група селян) — 435 голосів.

№ 11 (польський список) — 24.174 голоси.

№ 12 (большевики) — 49.813 голосів.

№ 13 (народні соц.-українські федерали) — 2.888 голосів.

№ 14 (соц.-революціонери російські) — 15.626 голосів.

№ 15 (спілок Заутинського) — 143 голоси.

№ 16 (сільськ. хоз. і торг. пром. громада) — 1.077 голосів.

№ 17 („Єдинство“, рос.) — 719 голосів.

Процентово подані голоси поділяються ся отак: Список № 1 бльоку українських соціалістів одержав 70,2 всіх підрахованих голосів, № 2—6,6 проц., № 12—5,8 проц., № 8—3,9 проц., № 6—3 проц., № 11—2,8 проц., № 14—1,8 проц., № 9—1,7 проц., № 5—1,1 проц., № 13—0,3 проц., № 16—0,1 проц., решта списків одержала менче ніж 0,1 процента голосів.

Отже Українці одержали переважну більшість усіх голосів, доля, що на Україні знаходить ся багато зайшлих Москвалів, які також брали участь у виборах і зблишивали ворожі українству сили. Перевага українських партій на виборах свідчить про велику свідомість українських народних мас, які добре зрозуміли, за ким Ім іти і хто найкраще обороняє їхні життєві інтереси.

На друкарю Центральної Ради.

Центральна Рада асигнувала 500 000. карбованців на поширення друкарні Центральної Ради, на купівлю ротаційних, удосконалених друкарських машин і т. д. (Н. Р.).

Холера в Чорноморі.

Через Штокгольм доносить „Нова Жизнь“, що в Батумі і околиці появилася випадки смерті на чуму. В Баку панує азійська холера, яка поширяється на берегах Чорного моря. На станціях Владивосток, Кавказької залізниці стоять санітарні відділи для хорих на холеру. В Новоросійську працювали перший пароплав в хорих на холеру. Вони повинні були лишитися у Феодосії на карантин, але власновільно виїхали з цього міста.

(„Frankf. Zeit.“, ч. 23.)

Національна ворожнеча.

Закинені долею на чужину аж у Пензенську губ. Українці прислали цими днями до губ. виконавчого комітету заяву, де вони розповіли чи, яких батьків вони діти, кажуть, що до них там на чужині дуже вороже ставляться та тубільні російські мешканці, а саме: ці тубільні заняли частину Іхнії, купленої за допомогою селянського банку землі і почали забирати Іхніє майно, не дозволяють Ім нічого продавати і кажуть, що хати, комори, повітки переселенців—все це повинно безплатно одійти до тубільців. „Дали нам,—сказано в заяві,—строку до масляної, а там дівай ся з малими дітьми куди хоч. Український оазіс той складається ся з 38 дворищ з 238 душ. До заяви приложена печатка сільського старости Златопільської громади Царевщин. вол. і слідують підписи. (Н. Р.).

і кажуть, що хати, комори, повітки переселенців—все це повинно безплатно одійти до тубільців. „Дали нам,—сказано в заяві,—строку до масляної, а там дівай ся з малими дітьми куди хоч. Український оазіс той складається ся з 38 дворищ з 238 душ. До заяви приложена печатка сільського старости Златопільської громади Царевщин. вол. і слідують підписи. (Н. Р.).

З РОСІЙСЬКОГО ЖИТЯ.

— Розстріл большевиками мирної маніфестації. „Кіевск. Мысль“ подає таку вістку: 23. грудня минулого року в день у Калузі представниками городської громадської самоуправи при участі місцевої інтелігенції, робітників та учнів була улаштована велична маніфестація в оборону Установчих Зборів. В середині міста маніфестацію окружили большевицькі салдати, які підняли стрілянину. Наслідком того в 19 убитих і багато ранених. У городі паніка; мешканці віткають із Калуги.

— Аварія в Петрограді. Від німецької австрійської делегації, що перебував в Петрограді подається опис життя в столиці Росії: Вихід на місто навіть в білій день вважається небесочінним, як пereburuvne в воєнних операх. Улиці, площа, дахи обсаджені скорострілами. Зі всіх кінців міста чути стрілянину червоної гвардії та збунтованих салдатів. Освітлення зовсім не буває. Делегати послуговувалися нужденими січками. Товарицьких зносин зовсім немає наслідком небезпеки на вулиці. В готиницах зимою, — немає палива. Пожива недостаточна; хліб належить до рідкостей. Всі лавки і склади, оскільки не сплюндровані, позамінані. Але театри, варіете та кабарети тонуть у цівтах і забавах.

— Що до миру заявилися представники девятирічної армії проти способу ведення переговірів на лад Троцького, і тільки три становили по його боці. Девятирічні представники заявили, що відмовляються підпірати Совет народних комісарів, як що вони мирі переговори зітв'єчують з партійних обрахунків. Тільки 4. і 8. армія та латишські відділи в Могилеві в за правителством.

— Роздвоєні большевиками наступило наслідком поглядів на мир. Меншість стоять за скромним миром з огляду на цікаві розглядів і самотність Росії. Більшість, до яких належать ліві соціал-революціонери, готові зітв'єчувати революційну оборону.

— Між Поляками та большевиками виухла ненода, наслідком убийства комінта поляського легіону Яцкевича в Белгороді. Всіх офіцерів заарештовали большевики та перевезли до Москви в тюрму. Поляки зайняли залізниці коло Орши і обсадили більшість станцій залізничних, наслідком чого перервалося сполучення між Могилевом і Петроградом. Криленко дав наказ розіброти поляський легіон і прогнати його зі станцій.

— Нова республіка повстала на південній Уралі, яка обіймає татарські краї з Оренбургом, Уфою, Казанню та краєм Башкірів. Республіка Бесарабія прилучила ся до Румунії, як федеративна частина.

Росія на півдні на румунському фронті провадила битву з Румунією, та як не устояли, то перейшли на німецький бік. Переїшло їх 3200 з 22 гарматами, 110 муніційними звонами та 1200 кінцями. На Волині проти Українців благали большевики помочі Австро-Угорщині. II.

